

Molnár Illés

Páraének

Hallod ezt? A föld alatt a gyökerek így
üvöltenek. Látod? Ott fent az odvak mind
üresek, halottak. Érzed? Odabent a
nedvek céltalan, kedvtelen keringenek.

Mitől tágultak ma reggel ennyire ki
a talaj köves, göröngyös pórusai?
Mi távozik ilyen szaporán, sietve,
forrón az odalentről az odafentbe?

Minden, ami kitelelt már a sötétben,
egyszerre felemelkedik eltökélten,
és mint ködös juhnój, a föld fölött legel,

utcákon, kertekben, lüktető fejekben
kérődzik. A mélység nincs a földbe rejtve:
könnyű, mint a pára, és víz magával el.

Tengerszint

Talán már jártam itt. Ez itt a tengerszint.
Ott lent sötét tükör: szennyvíz szivárog föl.
Ütközési zóna lépcsőkkel bevonva,
a vízszint csak emelkedik évek óta.

Alulról megtelve az emlékek rendje
nyomul egyre feljebb, ameddig engeded,
mint tárgylapon élőlény, áll a tetején
tejüveg ablakon kocsonyaként a fény.

Bent a tengeribeteg felejtés, kint a
kérdés: mit kéne mondjon egy szövetminta.
Szabad szem nem látja, mert a szem nem szabad.

Mélysötét tengervízben ázik a burok.
Sosem jártam itt, de a fény, ha szétszalad,
minden ismerős lesz. Csak járni nem tudok.

Mélyebbre süpped

Az első hajnali harangkondulásra
hosszában reped meg a merülő világ,
hajszáterek futnak négyosztatú tájban,
szárnyat bont, árokká tágul a hasadék.

Kihajol a harang a torony ablakán,
vihar tombol, tépi a templom tetejét,
és mint vízimentőt a kába fuldokló:
lenyomja a mélybe, hogy kimentse magát.

Tojással rakott madárfészket visz a szél.
A szalma szétrepül, de az egyik tojás
hangosan landol egy suhanó szélvédőn.

Félreáll a sofőr, folyadékot pumpál
az üvegre, az illat alpesi. De a
táj alföld. És minden nap mélyebbre süpped.

